

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum in Christo fuerint duæ voluntates quantum ad rationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

1.
Monothelita
Hære-
tici.

Conclus.
est de fide.
6. Syn.
Conc. Lat.
Agatho PP.

Matth. 26.
Luc. 22.
Ioan. 5.

2.
Monothelita
negabant huma-
nam volun-
tatem.

Vnitatis
positi non
facit ut sit
vnica vo-
luntas.

Concilia &
Patres vo-
luntatis
operantur

3.

Monothelita
videtur etiam
negasse ip-
sam poten-
tiam huma-
næ volun-
tatis.

Verbum assumpsisse animam rationalem, de quibus q. 5. qui ex consequenti debebant negare duplicem in eo reperiri voluntatem; alios, licet pluralitatem naturarum in eo admitterent, asseruisse tamen vnā voluntatem, qui propterea Monothelita dicti sunt; contra quos coacta est 6. Synodus generalis, in qua eorum error est condemnatus. Hi verò fuerunt Cyrus Archiepiscopus Alexandrinus, Sergius & plures eius successores in sede Constantinopolitana, Macarius Antiochenus Archiepiscopus.

Itaque conclusio S. Th. de fide, definita in 6. Synodo actione 8. vbi approbatur epistola Agathonis citata actione 4. definita est etiam actione 17. & in Concilio Lateranensi, sub Martino 1. can. 10. & quinque seqq.

Probat Agatho Papa actione 4. citata ex Matth. 26. & Lucæ 22. quibus locis aperte tribuitur Christo humana voluntas. Idem ostenditur ex cap. 5. Ioannis, vbi Christus dicit, *non quero voluntatem meam, sed eius qui misit me.*

Idem probat optimā ratione: Christus est perfectus Deus & perfectus homo; ergo habet vtramque naturam proprietatibus naturalibus perfectam; igitur humanam voluntatem, quæ consequitur naturam humanam. Eadem doctrina est sanctorum Patrum, ut testatur 6. Synodus & Concilium Lateranense canonibus citatis; vbi

Aduerte 1. Concilia & Patres non esse sollicitos probare in Christo diuinam voluntatem, quia Monothelita eam non negabant, sed solum humanam; quam, ut colligi potest ex Agathone, negabant propter vnitatem diuini suppositi, contra quos optimē ratiocinatur ostendens vnitatem suppositi non efficere ut sit vna voluntas; alioquin cum in Deo sint tres personæ, tres deberent esse voluntates, quod dici non potest. Igitur vnitatis vel pluralitas voluntatum petenda est ex vnitatem vel pluralitate naturæ, cum ea sit proprietates naturæ rationalis; vnde cum sit de fide duas in Christo esse naturas, easque rationales; consequens est ut in eo consistenda sint plures voluntates.

Aduerte 2. prædicta Concilia & Patres non solum velle asserendas duas voluntates in Christo quantum ad ipsas potentias, sed etiam inueniri actus & operationes vtriusque potentia: quod clare patet ex prædictis definitionibus. Idem patet ex scripturæ locis citatis & alijs, vbi potissimum agitur de actu voluntatis humanæ. Adde sine actu voluntatis humanæ non esse obedientiam, meritum, satisfactionem, quæ ex Scriptura constat conuenisse Christo.

Imò aliqui censent Monothelitas non negasse ipsam potentiam voluntatis humanæ, neque negasse pluralitatem actionum, sed dum negarunt plures voluntates & operationes voluisse in Christo solum fuisse vnum affectum efficacem voluntatis, à quo tanquam primo motore pendunt omnes motus & actiones, quod colligunt ex quibusdam verbis 6. Synodi.

Verum si perpendantur rationes Agathonis, videntur etiam negasse ipsam potentiam; cum ea proprie dicatur proprietates naturæ, actio verò non ita soleat appellari, & concessa potentia voluntatis humanæ nulla subesset ratio negandi eiusdem actum. Adde tamen sententiam hæreticorum etiam hoc sensu intellectam esse erroneam, cum non sola diuina voluntas, sed etiam humana motus liberos in Christo habeat, & seipsam possit applicare ad opus; similiter & inferiores potentias; & in illo

etiam sensu 6. Synodum & Concilium Lateranense agere contra prædictam hæresim.

ARTICVLVS II.

Vtrum in Christo fuerit aliqua voluntas sensualitatis præter rationis voluntatem?

PER voluntatem sensualitatis D. Th. intelligit appetitum sensitivum, cuius appellationis rationem reddit in textu, &

Respondet affirmatiue, quia natura humana in Christo fuit perfecta, & per consequens in eo fuit appetitus sensitivus, qui in cæteris hominibus inuenitur.

ARTICVLVS III.

Vtrum in Christo fuerint duæ voluntates quantum ad rationem?

INTELLIGIT de voluntate humana, &

Respondet si voluntas sumatur pro potentia, vnā in Christo fuisse voluntatem; si verò sumatur pro actu voluntatis, fuisse duas, scilicet voluntatem seu actum voluntatis circa finem, quæ vocari solet voluntas *de natura*, & voluntatem quæ versatur circa media, quæ vocatur voluntas *de ratio*.

ARTICVLVS IV.

Vtrum in Christo fuerit liberum arbitrium?

AFFIRMAT. Patet ex Isa. 53. *oblatus est quia ipse voluit.* Probat S. Th. ex eo quod in Christo fuerit electio; ergo libertas. Ex quo

Notandum S. Tho. non solum velle fuisse in Christo liberum arbitrium, id est, ipsam potestatem voluntatis, quæ dicitur liberum arbitrium, sed etiam actum. Vult enim Christum per humanam voluntatem in varijs liberè fuisse operatum: quod patet ex ratione ab illo allata. Nec solum vult in eo reperiri libertatem oppositam coactioni, sed etiam oppositam necessitati, seu talem, per quam ita operaretur, ut posset non operari, ut posset hunc speciem actum ponere, vel alium specie.

Quæ doctrina sequitur ex ratione S. Th. nam electio non solum priori modo est libera, sed etiam posteriori; & cum in Scriptura dicitur, *oblatus quia ipse voluit*, loco citato; item Ioannis 10. *ponere animam suam* & se ipso, designatur libertas proprijsimè dicta; quæ etiam ita requiritur ad meritum, ut ne de potentia quidem absoluta ratio meriti sine tali libertate possit in aliqua operatione reperiri.

Vnde planè improbabilis est sententia quorundam quos citat Suarez disp. 17. sect. 2. qui ex eo solum capite censent voluntatem humanam Christi fuisse liberam, quod non operaretur coactè.

Quamuis dicta ita se habeant, difficile tamen est explicare Christi libertatem, suppositis ijs quæ constat interuenisse in mysterio Incarnationis. Itaque

D V.